Ч. 116 Четверъ 27 мая (8 червня) 1893. Рôкъ III.

Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ôй годинѣ по полудни.

Адміністрація: улица Чарнецкого ч. 8.

Редакція: ул. Франціш-каньска ч. 10, двері 10.

Письма приймають ся лишь франкованй.

Рекламаціи неопечатанй вольнй вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвской“.

Передплата у Львовѣ въ Адміністраціи „Ґазеты Львôвской“ и въ ц. к. Староствахъ на провінціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року 1 зр. 20 к.
на чверть року — 60 к.
мѣсячно . . — 20 к.
Поодиноке число 1 к.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . — 45 к.
Поодиноке число 3 к.

Рускй путники въ Римѣ.

Подавши вчера звѣстку про авдіенцію рускихъ путникôвъ у Его Святости Папы Льва XIII., хочемо нинѣ розказати дещо про гостину рускихъ путникôвъ въ Римѣ. Отожь въ недѣлю Зеленыхъ святъ вôдслужили Впреосв. Митрополитъ Сильвестеръ и Преосв. Юліянъ Пелешь соборну службу Божу въ церквѣ св. Климентія, де въ пивницяхъ мали бути похоронений мощѣ св. Кирила. По богослуженю оглядали нашй путники тй пивницѣ. Вечеромъ того дня вôдбувъ ся въ Колеґіи св. Атанасія музикально-деклямацийный вечерокъ. На вечерку було богато гостей, духовныхъ и свѣтскихъ, всѣ нашй владики зъ путниками, секретарь пропаґанды, Ґраселлі, грецкій епіскопъ Стефанополі, болгарскій епіскопъ Младеновъ, и т. д. Деклямовано на всѣлякихъ языкахъ. Питомець Демковъ деклямувавъ по польски, а его товаришь Полокайло по руски; выступавъ такожь сопраністъ Мореско.

Въ понедѣлокъ вôдслужили всѣ три Владики нашй о 6 год. рано въ церквѣ св. Петра архіерейску соборну литурґію при великôмъ престолѣ. Многй священики якъ и всѣ селяне сповѣдали ся тутъ и причащали ся. Пôдчасъ богослуженя спѣвавъ зложеный на борзѣ хоръ пôдъ проводомъ львôвского адвоката дра Федака, котрый день передъ тымъ приѣхавъ бувъ зъ женою до Риму. По службѣ Божôй пôшли вôдтакъ путники пôдъ проводомъ Впреосв. Митрополита помолити ся на гробѣ св. Петра и вернули опôсля до закристіѣ, де покрѣпили ся заставленою тутъ для нихъ кавою и виномъ. По сѣмъ пôшли путники на авдіенцію до Є. Свят. Папы. Передъ загальною авдіенціею принимавъ Є. Свят. Папа на приватнôй авдіенціи нашихъ Владикъ станіславôвского и перемыского. Въ тôмъ самôмъ часѣ зôбрало ся знову въ консисторскôй сали около 150 Русинôвъ; мѣжь иншими були священики; А. Бѣлецкій, М. Пакижь, М. Подолиньскій, К. Чеховичь, дръ Гробельскій, дальше дръ Кл. Сарницкій, дръ Крижановскій, дръ С. Юрикъ, Гаморакъ, Коцюба, Крушельницкій, Мих. Левицкій, Чемериньскій, Царевичь, Туркевичь, Стрѣльбицкій, Омел. Глѣбовицкій, Хотинецкій, Донаровичь, Мицьковскій, Решетиловичь, Вас. Чернецкій, Свистунъ, Проскурницкій, Решетило, Лойванюкъ, Смольницкій, Цегельскій, Дуткевичь, Галиковскій и другй; изъ селянъ були: Конрадъ зъ Струсова, Мих. Токай, Ив. Мицканъ и Зем. Ришко зъ Рожнова, Марко Мегеденюкъ зъ Рѣчки, Вас. Апостолъ и Гр. Галасъ зъ Ласковець, Иванъ Олѣйникъ зъ Бычковець, Фед. Дѣдухъ и Мих. Дѣдухъ зъ Русова, Ник. Филипчукъ, Гр. Сандулякъ и Ив. Морозякъ зъ Стецевы, Ник. Мельникъ, Ив. Подольчакъ и Яц. Дмитрухъ зъ Коровичь, Ив. Луцѣвъ и Гр. Бѣлахъ зъ Настасова, Ив. Окунь зъ Грушки, Ив. Децикъ и Пет. Децикъ зъ Берегôвъ, Кульчицкій и Паславскій зъ Кульчичь; дальше були: дръ Федакъ зъ женою, панѣ Бородайкевичева учителька изъ Стрыя и другй Русины, до котрыхъ ще прилучили ся питомцѣ рускои колеґіѣ въ Римѣ. По авдіенціи приступали всѣ путники до трона а Его Святость Папа промовивъ до кождого кôлька словъ и удѣливъ благословеня.

Зъ рускихъ товариствъ.

Дня 23 мая 1893 вôдбулись декальнй зборы взаимнои помочи дякôвъ въ Городенцѣ, на котрй прибувъ вôдпоручникъ центрального выдѣлу п. Игнатій Полотнюкъ зъ Станіславова. На тыхъ зборахъ, крôмъ мѣсцевого духовеньства, явились пѣвцѣ декальнй, а такожь зъ деканата снятиньского. Предсѣдателемъ збору выбрано о. Александра Осадцу а секретаремъ Ивана Ґоєва, пѣвця зъ Снятина.

Насампередъ пояснивъ п. Полотнюкъ цѣль товариства и его розвôй. Доси утворено 12 аґентуръ декальныхъ; всѣхъ членôвъ числить товариство 250, а маетокъ его выносить 1.400 зр. Дальше наступили отсй ухвалы:

Зборы постановили просити центральный выдѣлъ, щобы надзвычайнй загальнй зборы, що мали вôдбути ся торôкъ въ осени а не вôдбули ся, скликавъ въ якъ найкоротшôмъ часѣ, въ мѣсяци червни, а найдальше въ першихъ дняхъ липня с. р., абы остаточно полагодити змѣны статута товариства. — Дальше подавъ внесене Мафтей Слободянъ изъ Стрѣльча, пôдперте зôбраными пѣвцями, щобы центральный выдѣлъ старавъ ся внести петицію до всѣхъ трехъ Ординаріятôвъ а такожь до Сойму що-до унормованя пенсіѣ дякôвъ. — Дальше ухвалено, щобы дяки взагалѣ, а особливо испытованй учили спѣву церковного, абы тымъ самымъ народъ зробити прихильнѣйшимъ для стану дякôвского. — Що-до закупна дому въ Станиславовѣ на Бурсу дякôвску поручили зборы выдѣлови центральному, щобы вышу-

2)

МОНАШКА.

Зъ житя тирольскихъ селянъ. Оповѣвъ А. Боґнеръ.

(Дальше).

Бавериха зморщила лишь бровы и дивили ся навперѣдь себе. Зухвала бесѣда дѣвки вразила еѣ, але й заразъ постановила взяти сына въ оборону передъ нею.

— Отъ бачишь, — сказала она — то вже моя така въ нѣмъ натура; такисенькій самый якъ и его мама: розсердить ся чого небудь и скорый до плачу та говорить самъ до себе.

— Таки такъ, вôдъ другихъ чей того не набравъ ся, бо крый Боже, щобы кого й доторкнувъ ся — сказала на то дѣвка злосливо. — Але бо дощь таки вже на правду зачинає падати, ходѣмъ пôдъ стрѣху.

Обѣ пôшли и сѣли собѣ на лавку пôдъ хатою а дѣвка така умысно присунулась ажь до самого Осипа.

— Але отъ, щобы я не забула! Знаєте, ґаздиня у панъ-отця дôстала, пречь бы ся казало, гостець, а ще той старый докторъ вôдъ худобы, знаєте той, що то мавъ таке велике воло, зôгнавъ собѣ его росою зъ вôконъ. Але бо то таки зачинає добре лити! Бувайте здоровй! Добранôчь!

Она встала, задоймила свитину на голову и пустила ся ити, але ледви зробила кôлька крокôвъ якъ и знову вернула ся.

— Подивѣть ся, ґаздине яка тамъ суне велика парасоля, достоту якъ величезна моримуха. Нинѣ десь у васъ кôтка правою нôжкою мыла ся, що до васъ тôлько людей иде.

Она зачекала, ажь та червона парасоля, що сунула ся мѣжь корчами коло стежки, що вела зъ улицѣ до хаты, опинила ся на подвôрю. Въ сумерку було видко зъ пôдъ парасолѣ пôдоймлену трохи спôдничку и двѣ дрôбненькй жѣночй нôжки.

— То коршмарева Тереска! — сказала дѣвка. — Дивѣть же ся добре якъ за нею буде заразъ лѣзти, той, що то прийшовъ збирати зѣлє!

— Бодай ты пропала! заклявъ Осипъ и ажь стиснувъ пипку зубами.

— А ты за чимъ такъ пôзно до насъ?— спытала ґаздиня надôйшовшу дѣвчину.

— Тато казали просити, чи не позычили бы вы ихъ волôвъ на вôвторокъ — почувъ ся голосъ зъ пôдъ великои парасолѣ.

— Баверови самому потреба — вмѣшала ся дѣвка.

— Не до тебе пють не то кажи: „Дай Боже здоровля“ — вôдрѣзавъ Осипъ сердито. — Коли коршмареви потреба то менѣ не потреба. Вôнъ вставъ и пôдôйшовъ до Терески — пôдъ парасолю.

— Видите, яка зъ него гадина! — крикнула дѣвка и штуркнула ґаздиню лôктемъ. — Дивѣть ся добре, бо бачу на нѣнащо всѣ вашй заходы; заразъ мете чути, якъ будуть цмокати ся!

— Вôдчепи ся вôдъ мене! — вôдпекувала ся мати непевнымъ голосомъ, а очима була бы таки хотѣла роздерти парасолю, що вкрывала двоє молодыхъ людей якъ бы червона баня.

— Добранôчь, ґаздине! и „я заразъ верну ся, лишь вôдведу Тереску до дому“ — роздали ся майже рôвночасно два голосы зъ пôдъ парасолѣ, котра стала теперь дальше посувати ся. „Осипцю, Осипцю!“ — стала она кликати и хотѣла вже пустити ся за нимъ, але дѣвка здержала еѣ.

— Та не идѣть! Чого вамъ ити за ними? Вы хиба не знаєте, що въ ночи скачуть за залюблеными заклятй ропухи.

Ґаздиня лишь дивила ся и не знала, що робити, а на дворѣ ставала чимъ разъ бôльша пôтьма. Ропухъ она не бояла ся, але ѣй було таки якось встыдно бѣчи за ними.

— Оставайтесь здоровй! Добранôчь! — сказала дѣвка, що еѣ доси мучила, и закрывшись добре свитиною, пустилась въ дощь домôвь.

— Ажь теперь побѣгла за ними правдива ропуха — сказала ґаздиня сама до себе и зôтхнувши глубоко, сѣла на лавку та стала роздумувати.

— Що се значить ся? Не вжежь вôнъ неразъ говоривъ зъ тою дѣвчиною? Може вже й не пора теперь? Хиба треба було менѣ скорше оглянути ся ему за жѣнкою? Але она повинна бы бути молода и хороша, чемна и добра, розумна и богата, они повиннй бы любити ся, та зъ вôдки такои взяти? Та й Тереска була бє собѣ нѣчого, але чого она

кавъ дôмъ вôдповѣдный въ Станиславовѣ и цѣну предложивъ загальнымъ зборамъ. По ухвалѣ загальныхъ зборôвъ мусять и деканальнѝ выдѣлы згодити ся. Выдѣлъ центральный нехай подасть вôдозву до „часописей „и просить добрыхъ людей, особливо духовенство и брацтва церковнѝ, щобы причиняли ся на той дôмъ своими датками. — Товаришь Йосифъ Гуменюкъ зъ Копачинець поднѣсъ, щобы выдѣлъ центральный просивъ Преосв. Ординаріятъ, выдати розпорядженє у Вѣстнику и поручити въ нѣмъ урядамъ деканальнымъ, абы кождый священикъ наказавъ свому дякови явити ся на деканальнôмъ зборѣ дякôвскôмъ, особливо коли тѝ зборы дотыкають справы дякôвскои, и щобы духовеньство справами дякôвъ заняло ся. — Дальше ухвалено, щобы кождый зъ дякôвъ, безъ рôзницѣ лѣтъ службы, въ протягу трехъ лѣтъ пôддавъ ся испытови дякôвскому въ Станіславовѣ, а тымъ самымъ коли пѣвцѣ будуть испытованѝ, пôднесесь и становиско ихъ моральне. — Вкôнци що-до покрытя коштôвъ запрошеного делеґата, прибувшого зъ центрального выдѣлу постановлено вставити на загальныхъ зборахъ въ статутъ: хто покрывае кошты чи выдѣлъ центральный, чи выдѣлъ деканальный?

На тôмъ закôнчено зборы и назначено найблизшѝ деканальнѝ зборы на мѣсяць вересень.

Переглядъ політичный.

Въ войсковôй комісіи угорскои Делеґаціѣ заявивъ міністеръ войны, що всѣ ощадности буджетовѝ, будуть ужитѝ на полѣпшенє харчу для войска. Пôдчасъ дебаты при титулѣ потребы на фортифікаціи въ Галичинѣ Полѣ и Котанѣ давъ міністеръ довѣрочнѝ поясненя.

Приняте въ комісіи для справъ заграничныхъ справозданє Фалька похваляє політику тридержавного союза и витає зъ радостію заявленя ґр. Кальнокого о вôдносинахъ Монархіѣ до Россіѣ. Угорска Делеґація — сказано въ справозданю, стояла завсѣгды на тôмъ становищи, що анѣ тѣснѣйшѝ вôдносины Монархіѣ до якоись иншои державы, анѣ єѣ безинтересова політика на Всходѣ не стоять на перешкодѣ дружному порозумѣню зъ Россією.

Journ. de St. Petbg. обговорюючи поясненя ґр. Кальнокого въ Делеґаціяхъ, каже, що публичне мнѣнє въ Россіи повитає зъ великою радостію тѝ заявленя, котрѝ обговорюючи теперѣшне положенє можуть всѣхъ успокоити.

Новинки.

Львôвъ дня 7 червня.

— Именованя и перенесеня. Ц. к. краєва Дирекція скарбу именувала Марка Фішера старшимъ контрольоромъ митовымъ; Ивана Пальмі и Миколая Худака офіціялами митовыми; Ґустава Мойсеовича и Жигмонта Зарембу асистентами митовыми; Рудольфа Гобершторфера, Е. Бялецкого, М. Добровольского В. Шидловского поборцями митовыми. — Старшій комісарь поліціѣ у Львовѣ Гнатъ Корженьовскій именованый радникомъ дирекціѣ поліціѣ у Львовѣ. — Міністеръ судôвництва перенѣсъ адъюнкта судового дра Володим. Ковицкого зъ Сянока до Бережанъ, адъюнкта суду окружного Олексу Сальвицкого зъ Монастирискъ до Борщева, Каз. Здановского зъ Великихъ Мостôвъ до Стрыя, Ос. Грабиньского зъ Старои Соли до Куликова, Діон. Грабиньского зъ Борщева до Ярослава, дра Фрид. Якубовского зъ Куликова до Скольського, Игн. Дзеровича зъ Букôвска до Рогатина. — Адъюнктами судовыми именованѝ адъюнкты судôвъ повѣтовыхъ: Богд. Богосевичь у Снятинѣ для Коломыи, Филем. Лятошиньскій въ Залôзцяхъ для Самбора, дръ Тад. Прагловскій въ Турцѣ для Сянока и Володим. Дольницкій въ Бучачи для Золочева. — Адъюнктами судôвъ повѣтовыхъ именованѝ аскультанты: дръ Руд. Найманъ для Бучача, Евг. Наваркевичь для Старои соли, Ад. Янишевскій для Букôвска, Діон. Сохацкій для Монастирискъ, Ом. Билинкевичь для Грималова, Ив. Вербовскій для Микулинець, Ос. Романовскій для Бродôвъ, Сал. Маєръ Адольфъ для Снятина, Генр. Капишевскій для Турки, Богусл. Алекс. Ценьскій для львôвского суду окружного и Ант. Негребецкій для Заловець, Ярославъ Ильницкій одержавъ посаду адъюнкта суду повѣтового у Бродахъ.

— Зъ Університету львôвского. Степень докторôвъ фільософіѣ одержали пп. Францъ Крчекъ зô Львова и Виголдъ Баревичъ зô Станіславова.

— Устный испытъ зрѣлости въ рускôй (академічнôй) ґімназіи вôдбувъ ся пôдъ проводомъ инспектора Ив. Левицкого вôдъ 30 мая до 5 червня. До испыту зголосилось 30 ученикôвъ: 26 публичныхъ а 4 екстерністôвъ. Зъ вôдзначенємъ здали 4, поправку дôстали два, 4 репробовано на рôкъ а одинъ вôдступивъ. Здали: Бачиньскій Адамъ (зъ вôдзначенємъ), Владичинъ Зенонъ, Гнатишакъ Леонтій, Гнатишакъ Володимиръ, Горчиньскій Михайло (зъ вôдзнач.), Демцьо Михайло, Зацерковный Григорій, Карачевскій Омелянъ, Ковальскій Иванъ, Кордуба Миронъ, Мироновичь Евгенъ, Набакъ Левъ, Прислопскій Осипъ, Рогошевскій Тадей, Савчиньскій Антôнъ, Сосновскій Т. Василь, Сѣнгалевичь Володимиръ, Тесля Михайло (зъ вôдзнач.) Цегельскій Лонгинъ, Цѣпановскій Иванъ (зъ вôдзнач.), Яросевичь Николай, Яросевичь Петро и екстерністъ Гофрикъ Юлій.

— Повени. На вѣсть о повени въ Солотвинѣ выслало тамъ ц. к. Намѣстництво инжинера зъ людьми до ратованя людей. Шкоды великѝ. — Сянъ выливъ такожь. — Въ стрыйскôмъ рѣка Опôръ дуже прибула, а станъ воды въ Стрыю высокій и леда хвиля може выступити зъ берегôвъ. — Зъ Долины доносять, що Лôмниця наробила богато шкоды въ Перегиньску; села Гошôвъ и Новоселиця и тартаки бар. Попера въ Выгодѣ стоять пôдъ водою. Мôстъ на Свѣчи въ Гошевѣ перерваный. — Рѣка Ворона залила передмѣстє Тысьменицѣ, а Быстриця надвôрняньска зôрвала частину моста пôдъ Надвôрною, при котрôмъ зрубане дерево зъ лѣсôвъ тамошныхъ нагромадилось ажь по поруча моста. — Днѣстеръ заливъ коло Галича села Поплавники и Ганôвцѣ, Довге коло Маріямполя и декотрѝ ланы въ богато селахъ. Околиця межи рѣкою Вороною а Быстрыцею надвôрняньскою зъ кôлькадвайцяти селами пôдъ водою. Дорога межи Тысьменицею и Клубôвцями перервана и на зелѣзници Станіславôвъ - Гусятинъ и на правительственнôмъ гостинци. Залита такожь долина Днѣстра и Стрыя коло Жидачева и Журавна. Мôстъ на Свѣчи пôдъ Мельничемъ загроженый, доѣзды до него пôдмуленѝ. — На заходѣ Галичины до вчера повени не було, але всюды вода прибуває, бо дощѣ не уймають ся. Станъ Дунайця у Зглобицяхъ 240, Бялы 300, Вислы пôдъ Щутиномъ 170 сантиметрôвъ понадъ зеро. — Вчера прийшла вѣстка зъ Нового Санча, що Дунаєць выливъ страшно. Поля, огороды, хаты пôдъ водою. Рѣка Ропа залила низше положенѝ ґрунты на кôлька миль широко. Вислока наробила такъ само богато шкоды. — Пôсля найновѣйшихъ вѣстей зъ Черновець, Прутъ уже выступає зъ берегôвъ. Въ Жучцѣ забрала вода 10 домôвъ. Навѣть людей бачили на водѣ. — Нинѣ зъ рана прийшли вѣсти зъ Косова такѝ: „Мосты повеню позрыванѝ. Комунікація зовсѣмъ перервана. Выжниця, Черемошнъ зовсѣмъ залитѝ водою. Рѣка Рыбиця вырывае домы. На водѣ бачили неживого коня зъ сѣдломъ“. Вѣсть зъ Долины „Всѣ рѣки и потоки гôрскѝ въ повѣтѣ наробили страшнои шкоды. Мосты майже всѣ зôрванѝ по дорогахъ годѣ ѣздити. Зъ тартаку бар. Попера забрало 30 тысячь кльоцôвъ. Въ Гошевѣ ждуть люде на ратунокъ. Староство и бурмистръ зô сторожами и жандармеріею пôшли помагати“.

Про выбухъ пороху на возѣ въ мѣстѣ Кірнъ, Коблєнціѣ въ Нѣмеччинѣ, про котрый оногды була звѣстка въ телеґрамахъ, доносять теперь такъ: Вôзъ, котрымъ везено порохъ, належавъ до якогось властителя ломôвъ камѣня и ѣхавъ черезъ мѣсто не оповѣвшись

чѣпаесь того якогось, що зѣлє збирає? Нѣ, нѣ, не буде зъ тои муки хлѣба. Она була въ Шпруґу (Инсбруку), учила ся тамъ на кухарку, то й научила ся всѣлякихъ паньскихъ примхъ, а теперь завертає хлопцеви голову! Ну, зажди! Дôстанешь ся ты менѣ въ руки! Такои менѣ не потреба! Мôй Осипъ лишь свисне, а прискочать до него всѣ найкрасшѝ, найчемнѣйшѝ самѝ богачки.

Она схопила ся та стала бѣгати попôдъ широкою стрѣхою коло хаты якъ несамовита.

— И вôнъ таки пôшовъ до коршмы и такъ пôзно та ще зъ нею! Але я не ляжу спати, таки не ляжу. Буду ждати хочь бы й до завтра. Нехай знає, якъ мати клопоче собѣ нимъ голову. Чи се хто видѣвъ, щобы менѣ хлопчище такого наробивъ! Але пожалує вôнъ того! Анѣ слôвцемъ не обôзву ся до него, анѣ не писну! Або такъ єго высварю, що попамятає.... Пристанула наразъ и стала надслухувати. Середъ шуму дощу чути було зъ далека якъ хтось высвистувавъ стару спѣванку: „Ой мѣсяцю, мѣсяченьку, що идешь тихенько....“

— Пречиста Дѣво! Що, що — то мôй Осипцю? Мôй ты любый, мôй золотый сынку! А якъ вôнъ умѣє гарно свистати, що мене ажь за серце ловить! Але теперь, стара, тихо! — Она ажь за груди зловила ся, така була рада, бо ось и вôнъ уже надôйшовъ и станувъ вже передъ нею..

— Та бо чому не йдете спати, мамо?

— Я собѣ думала, що ты заразъ вернешь, то й чекала. Правда, у Реськи въ хатѣ богато всѣлякого паньского краму?

— Богато? Та я тамъ не бувъ, треба колись заглянути.

— Якажь я дурна! — подумала собѣ мати и ажь въ языкъ укусила ся.

— Коршмареви, бачу, вийшло вже модене вино; оно, кажуть, не держить ся довго. Здаесь, що тому й мало гостей у него — балакала она дальше удаючи зовсѣмъ спокôйну.

— Не знаю, бо я не заходивъ дальше, лишь пôдъ дверѣ.

Мати була бы таки крикнула зъ радости, але лишь закашляла. — А нового нѣчого не чувати?

— Чому нѣ? Кажуть, що десь заблукавъ ся въ горахъ той, що то якесь зѣлє шукає. А въ души подумавъ собѣ: Нехай бы єго чорты таки заразъ взяли!

— Нехай єго Господь Богъ ратує середъ такои слоты, а ты сыноньку спи здоровъ! — сказала мати и зробила надъ нимъ великимъ пальцемъ знакъ хреста святого.

Въ хатѣ зробило ся тихо и спокôйно. Здавало ся, якъ колибъ и цѣлый дôмъ задрѣмавъ, вкрываючи своимъ дахомъ, приложенымъ камѣнемъ сплячихъ людей а на дворѣ середъ темрявы лишь дощь шумѣвъ спадаючи густыми каплями по листю на деревинѣ.

*

На другій день розкошувала напоєна досыта земля въ яснôмъ свѣтлѣ сонця. За нôчь обтопили ся бѣлѝ вôдъ снѣгу вершки гôръ и пôднимали ся теперь весело въ гору пôдъ чисте сине небо.

Улицею въ селѣ вкрытою грубымъ намуломъ ишли люде въ святочныхъ одежахъ до церкви; мужчины зъ люльками въ зубахъ та заложивши руки въ кишенѣ або загнувши ихъ на задъ; жѣнки несли молитовники позавиванѝ старанно въ хусточки.

Передъ Бaverовою хатою, саме коло дверей, на горбику, де було трохи сухѣйше, стояла громадка людей и розмавляла щось дуже живо а до неи приступила ще й Баверова челядь, Осипъ та й єго мати.

Говорили, що пропавъ десь той паничь, що то збиравъ зѣле, а що то стало ся якъ разъ пôдъ недѣлю, то й люде мали о чôмъ говорити та кождый знавъ щось сказати або бодай заявити своѝ жаль. Найбôльше зô всѣхъ говорила Шварцбахова, стара дѣвка та й позабула вже, що она вôдъ вчера гнѣває ся на Осипа.

— Коршмарôвъ паробокъ — розповѣдала она — ѣздивъ сеи ночи стирійскимъ вôзкомъ до Шпруґа и вернувъ до свѣта. Конѣ мало не погинули, такъ гнавъ ними. Привѣзъ тата й маму того панича. — Господоньку, ратуй єго — що то збиравъ зѣле.

— А онижь изъ Шпруґа? — спытавъ якійсь сусѣдъ.

— Куды ты ся взявъ! — вôдповѣла дѣвка.

— А щожь вôнъ за оденъ? Нѣмець чи може якій Анґлієць?

— Дежь тамъ! Вôнъ зъ Ботаніки.

— А дежь то той край?

— Бачу десь коло венґерского чи десь недалеко вôдъ него.

— Отъ, говорѣть собѣ здоровѝ — перечивъ ся хтось другій — вôнъ таки наскій, вôнъ изъ Шпруґу. Коршмарева Реська знає таки добре єго родичôвъ.

— Отъ якій ми! — розкричала ся дѣвка.—

передъ тыми поліціи. На возѣ сидѣвъ зъ переду вôзникъ а позаду якійсь другій чоловѣкъ. Вôдъ чого займивъ ся порохъ, не знати; досыть, що чоловѣка, котрый сидѣвъ на возѣ, кинуло въ гору по надъ домы на три поверхи высокй и перекинуло ажь на другу улицю, де его забило на смерть и такъ розтрѣскало, що зробилась зъ него лишь якась купа мяса; вôзника попарило, и скинуло зъ воза а конѣ почали зъ горѣючимъ возомъ втѣкати и волôкли вôзника за собою и такъ покалѣчили, що вôнъ вôдтакъ померъ въ шпитали. Крôмъ того покалѣчило двое старшихъ дѣвчатъ такъ, що они теперь лежать безъ надѣѣ житя и попарило богато дѣтей и старшихъ осôбъ Крôмъ того попукали въ трицяти домахъ всѣ шибы та повырывало всѣ дверѣ и кинуло ними до середины.

— **Втихомирюванє филь морскихъ.** Для зменшеня небезпечности, яка грозить кораблямъ вôдъ величезныхъ филь морскихъ, стали послѣдными лѣтами придумувати способы, якъ бы тй филѣ втихомирювати, выгладжувати. Коли море було дуже неспокôйне, то выливали на воду нафту, але она показала ся нездалою до того. Олива вже выгладжувала трохи филѣ, лѣнный олѣй ще лучше втихомирювавъ, такъ само терпентина и транъ. Послѣдными часами вынайшли ще лѣпшій и таншій способъ. Ллють на филѣ милины (воду зъ розведенымъ миломъ) и они, якъ кажуть, успокоюють филѣ морскй такъ, що вже не суть небезпечными для кораблѣвъ.

Господарство, промыслъ и торговля.

Якъ пôдливати ростины?

Вправдѣ пôдливае теперь Господь Богъ такъ, що людемъ ажь морозъ иде по тѣлѣ, коли погадають собѣ, що то зъ того буде, але прийде ще пора, коли чоловѣкъ самъ буде мусѣвъ пôдливати, тожь думаемо, не завадить поговорити дещо о тôмъ, якъ то треба робити. Пôдливанє ростинъ въ горячôй порѣ року есть дуже великои ваги, а однакожь мало хто то робить такъ, якъ потреба.

До пôдливаня не можна уживати воды анѣ студенои якъ лѣдъ, анѣ такои, въ котрôй богато вапна и зелѣза; вода до пôдливаня повинна выстояти ся и огрѣти ся бодай на стôлько, щобы була такъ тепла, якъ воздухъ. Длятого треба наносити воды до бочки або кадки и дати ѣй на сонци або хочь бы на воздусѣ огрѣти ся. Зъ весны и въ лѣтѣ въ горячй дни треба пôдливати не лишь всю огородовину але й дерева та ягоднй корчѣ. Дерева овочевй и ягоднй корчѣ дуже добре скроплювати що вечера огородовою сикавкою; тымъ зганяе ся зъ нихъ всякй комахи и не дае ся имъ розмножувати на деревинѣ; садовина розвивае ся тогды дуже розкôшно. Зъ весны треба особливо пôдливати свѣжо заложенй грядки зъ насѣнниками и розсадниками, але грядки зъ дволѣтными насѣнниками и зъ огородовиною, що запускае глубоке корѣнѣ, не треба сильно пôдливати, особливо тогды, коли ростины починають вже розрастати ся. Шпараги н. пр., коли ихъ зовсѣмъ не пôдливае ся, пускають бôльше и сильнѣйшй пеньки, а листе у нихъ бувае густѣйше и темнѣйше, якъ у тыхъ, що ихъ вôдъ початку мая пильно пôдливае ся. Въ теплй сонѣчнй дни не треба анѣ въ полудне анѣ вечеромъ пôдливати студеною водою, бо черезъ то настае нагла змѣна въ теплотѣ воздуха и землѣ, а то шкодить дуже значно майже кождôй огородовинѣ и она часто наслѣдкомъ того гине.

Лишь зъ рана, коли видко, що на дворѣ буде красно и коли земля природнымъ способомъ охолоднѣла, можна пôдливати студеною водою, а она вôдтакъ огрѣе ся, коли сонце на ню присвѣтить. Коли мае ся пôдъ рукою лѣтну воду, то найлѣпше пôдливати нею завсѣгды вечеромъ, бо черезъ нôчь мае земля досить часу втягнути воду въ себе, закимъ ще зачне сонце дѣлати. Въ полудне то не може бути, бо тогды сонце за скоро выпаровуе воду зъ землѣ и длятого не може она хосенно дѣлати на землю и не помагае такъ дуже огородовинѣ.

Середъ всякихъ обставинъ найлѣпше пôдливати по полудни межи 4 а 5 годиною, а въ дуже горячй дни почавши вôдъ 6 години ажь до сумерку. Зъ рана треба пôдливати вôдъ всходу сонця ажь до 9 або 10 години, а въ дуже горячй дни лишь до 8 години. Инспекты треба пôдливати лишь зъ рана а въ початкахъ ранной весны лишь въ найтеплѣйшôй порѣ дня.

Есть богато людей, котрй думають, що коли пôде малый дощь, то вже взагалѣ не треба пôдливати. Такій поглядъ есть хибный, бо богато одно-и дволѣтныхъ ростинъ а такожь и богато такихъ, що можуть зимувати, потребують все таки ще богато воды хочь ихъ дощикъ трохи скропивъ, але не перемочивъ добре землѣ. При тôмъ треба мати и то на увазѣ, що коли упавъ малый дощь, то воздухъ есть тогды вогкій а вода, котрою пôдливае ся, не парує тогды такъ скоро и длятого приносить ростинамъ бôльше хôсна.

Передовсѣмъ треба на то уважати, щобы пôдливати о скôлько можна правильно все о тôй самôй порѣ и заедно лишь выстоялою водою а дальше лишь тогды, коли земля есть дѣйстно суха, т. е. коли она, якъ еѣ взяти въ жмени и здусити, она розлѣтае ся на дробнѝсенькй грудочки, майже на порохъ. Воду треба зливати пôдливачкою зъ ситцемъ мѣрно, выгнутымъ и не занадто вузонькими дѣрочками. Ростины зъ глубокимъ корѣнемъ треба пôдливати пôдливачкою безъ ситця а просто зъ рурки а вôдтакъ ажь скропити ихъ зъ верха ситцемъ. Свѣжо засѣянй або засадженй ростины треба частѣйше пôдливати ситцемъ зъ маленькими дѣрочками; выливати на нихъ вôдъ разу богато воды не добре, бо ихъ тогды заливае ся, корѣнцѣ добувають ся на верхъ и ростины гинуть.

— **Ще оденъ спосôбъ на мухи и оводы.** Оденъ господарь розповѣдае такъ: „При звоженю сѣна побачивъ я, що мухи покусали менѣ коней такъ, що имъ зъ грудей, черева и нôгъ ажь кровь текла; я взявъ пôвъ лѣтры воды, додавъ до того 20 грамôвъ карболевои кислоты и змывъ тою мѣшаниною всѣ покусанй мѣсця. Черезъ цѣле пополудне не сѣдали вже мухи на тй мѣсця, хочь конѣ тяжко робили и дуже прѣли". И сей спосôбъ не завадить спробувати.

— **Спостереженя о градѣ.** Оденъ италіяньскій ученый, що слѣдить за явищами пôдчасъ градовыхъ тучей, дôйшовъ до такихъ правилъ: 1) Коли туча переходить якими сторонами, то градъ спадае частѣйше и въ бôльшôй скôлькости на высше положеныхъ точкахъ тыхъ сторôнъ. — Коли туча переходить зъ высшихъ сторôнъ въ долины, то градъ поминае перше мѣсце долины до котрои доходить або спадае лишь рѣдко, а сыпле ся ажь дальше въ долинѣ зъ цѣлою силою. 3) Коли туча переходить зъ высокихъ рôвнинъ въ горы, то градъ высыпаесь найсильнѣйше въ долинѣ, положенôй пôдъ самыми горами.

— **Шовкъ зъ павутины.** Оденъ Французъ вышукавъ на Мадагаскарѣ (островѣ положенôмъ на всходъ вôдъ Африки въ Индійскôмъ океанѣ) такого паука, котрый, коли зносить яечка, то засновуе ихъ въ павутину зъ одной нитки довгои 4.000 метрôвъ. Павутина та знята за свѣжа зъ яечокъ, свѣтить ся якъ золото, есть мôцна и дае добрый матеріялъ на шовкъ. Паукъ, котрый снуе ту павутину, мае бути дуже великій.

Ты нѣбы лѣпше знаешь вôдъ мене! Вôнъ одинакъ у своихъ родичѣвъ, а его братъ служить при цѣсарскихъ стрѣльцяхъ.

— Теперь бы вже й Иона въ животѣ рыбы мусѣвъ засмѣяти ся — вôдозвавъ ся сусѣдъ зъ боку та засмѣявъ ся.

— Але чого вôнъ лѣзъ такъ высоко, тамъ прецѣ нѣчо не росте! — докинувъ Осипъ.

— Може вôнъ ходивъ на дикй козы? — здогадувавъ ся другій сусѣдъ.

— Та теперь о сѣй порѣ? — обôзвавъ ся старый звѣрокрадь та здвигнувъ плечима.

— Дурный може й цѣлый рôкъ стрѣляти козы! — сказавъ на то Осипъ.

— Що тутъ богато говорити! — заверещала дѣвка. — Стало ся и вже нѣчо не поможе; вôнъ вже не верне ся. Вôнъ лежить десь тамъ въ дебрѣ. Якъ разъ коло тои дебры знайшовъ якійсь мысливый его зелѣзка до лаженя. Его стягнула якась мара у ту дебру, царство ему небесне!

— Отъ не плети дурниць! — вôдозвалась Бавериха. — Чоловѣка не тягне нѣяка мара, бо анѣ мары анѣ духôвъ нема на свѣтѣ.

— Такъ? — вôдозвала ся розгнѣвана дѣвка. — То може й чарôвниць нема? Тожь то бо й е, що люде не хотять въ нѣчо вѣрити! Але зажди-ко, якъ у насъ побудують зелѣзницѣ, то побачишь, якъ самъ чортъ буде по нѣй ѣздити, або ажь якъ тебе яка мара вхопить, ажь тогды повѣришь. Я сама стояла разъ коло чарôвницѣ а на другій день цѣла голова менѣ спухла.

— То намъ всѣмъ на завтра головы попухнуть — сказавъ рудый Юрко и зареготавъ ся.

Тымчасомъ показали ся на улици родичѣ нещасливого, що ишли зъ панъ-отцемъ. За ними поступало кôлькохъ мужчинъ зъ гôрскими палицями та приладами до ратованя; зôйшли зъ улицѣ въ бôкъ и пустились бôчною дорôжкою. Родичѣ прилишили за вôдтакъ и заплаканй споглядали за идучими. Була то такъ сумна сцена, що мимо волѣ порушала кождого до сльозъ. Коли тй люде заходили вже за корчѣ, нещаслива якъ бы благаючи, вытягнула ще разъ до нихъ руки и заплакала гôренько.

Осипъ побачивши то, ставъ и собѣ въ голосъ плакати.

— Та не плачь такъ голосно — каже до него мати.

— Коли я не можу по тиху! — сказавъ вôнъ и пустивъ ся до хаты. Мати пôшла й собѣ за нимъ. Вôнъ взявъ свôй капелюхъ та удавъ, що нѣбы иде до церкви, а тымчасомъ пôшовъ поза село и розглядавъ ся по вузонькôй стежцѣ, що вела на гору. По обѣдѣ сказавъ вôнъ до матери, що иде на сѣно спати.

— Иди, иди Осипцю, та положи ся — сказала мати и ажь дрожала о сына, пригадавши собѣ нещастє чужои матери.

(Конець буде.)

ТЕЛЕГРАМЫ.

Петербургъ 7 червня. Померъ тутъ віцепрезесъ академіѣ наукъ Гротъ, знаменитый знатокъ славяньскихъ и скандинавскихъ літературъ.

Бѣлградъ 7 червня. Скупштина поставить майже на певно въ станъ обжалованя давнѣйшихъ міністрôвъ.

Остатными часами выйшли зъ друку книжки, що ихъ кождому горячо поручае ся:

1. **„Кобзарь" Тараса Шевченка**, найновѣйше выданє, въ невиданôй ще у насъ хорошôй оправѣ. Цѣна 4 зр. 50 кр., а зъ пересылкою въ шабатурцѣ 5 зр.

2. Славный твôръ Американина Кенана **„Сибѣръ"**. Цѣна 1 зр. 20 кр.

3. **Записки наукового товариства имени Шевченка**, частина I. Цѣна 1 зр. и

4. **Збѣгцѣ въ Новороссіи**, повѣсть Г. Данилевского зъ часôвъ кольонізаціи степôвъ. — Цѣна 1 зр.

Тй книжки дôстати можна въ **друкарни наукового товариства им. Шевченка у Львовѣ**, ул. Академічна ч. 8. (3—10)

Надôслане.

ОКУЛІСТЪ

дръ ТЕОДОРЪ БАЛЛАБАНЪ

б. асистентъ и лѣкарь на кліницѣ професора Борисикевича въ Градци по кôлькалѣтной практицѣ спеціяльнôй ординує въ недугахъ и операціяхъ очныхъ при улици Валовôй на I. пов. у Львовѣ ч. 7.

вôдъ годины 10—12 передъ пол вôдъ 3—5 по полудни

Для бѣдныхъ безплатно. 68

За редакцію вôдповѣдае: Адамъ Креховецкій

Л. ЛѢТИНЬСКІЙ
Львôвъ, Коперніка 2.
ВСЯКУ ДЕСІНФЕКЦІЮ
en gros и en detail
Квасъ карболевый кристаличный и сырый
Вапно карболеве
Гисотъ-сѣрнистый вітріоль
поручає дуже дешево
Леопольдъ Лѣтиньскій
у Львовѣ, Коперніка 2. 73

Нотарь въ Вишнѣвчику переносячи ся до Козовы пошукує кандидата нотаріяльного зъ практикою адвокацкою або судовою и въ кваліфікаціею до субституціи. 71

Сѣно и Солома.
Великій доставы першого сѣна и соломы прасованои **купую сейчасъ** за заплатою. Оферты вразъ зъ поданємъ цѣны, пріймає 72
Яковъ Маєръ
Мільбурґъ пôдъ Карльсруге Баденъ.

Косы зъ маркою сѣчнарня
зъ английскои срѣбнои стали

посылає громадамъ и поодинокимъ господарямъ въ довôльнôй довготѣ **пôдъ ґваранціею** за кожду штуку. Єсли коса не буде такъ добре косити, якъ я обѣцюю, то перемѣнюю косу 5—6 разôвъ

Одинокій складъ фабричный для Австро-Угорщины

Л. І. ПАТРАХЪ въ СТРЫЮ
въ Галичинѣ

Тоти косы суть свѣтовои славы задля своеи легкости, **подвôйного гарту, легкого замаху и вытрималости** въ кошеню. Ковальце выдержує кôлька днѣвъ. За одноразовымъ наостреню можь косити **120 до 150 крокôвъ**, навѣть найтвердшу гôрску траву.

Довг.:	62	65	70	75	80	85	90	95	100	105	110	115	120 цтм.
Цѣна:	1·00	1·05	1·10	1·20	1·30	1·40	1·50	1·60	1·70	1·80	1.90	2·00	2·20 зр. ав.

Мармировый камѣнь до остреня косы.

Довгота стм.	18	21	22	25	въ кôнци звычайнѝ брусики мармор.
Цѣна за штуку кр.	30	35	38	40	16 кр.

Посылка найблизшою почтою лише **за готовку або послѣплатою.**

Осторога передъ фалшôвниками. Правдивѝ Патраха косы суть лише тоти, котрѝ мають марку охоронну **сѣчкарня** (докладну пôсля повысшого взôрця) якъ также **выбиту фірму L. J. Patrach.**

Вôдбирати можь лишь впростъ вôдъ **Л. І. Патраха зъ Стрыю** (Галичина).

Вôдъ 10 кожда одинацята даромъ и одинъ камѣнь. 1

Знамениті
Косы сталевѝ
зъ ґваранціею
и правомъ вымѣны по выклепаню, єслибы оказали ся недобрыми
поручає
ПЕТРО ХШОНСТОВСКІЙ
торговля выробôвъ зелѣзныхъ
и гуртовный маґазынъ для „Кулокъ рôльничихъ“
у **Львовѣ**, площа Капітульна ч. 1

Цѣна
за штуку въ довôльнôй величкости зъ маркою „5 сердець“ або „2 косы и орелъ“ **80 кр.**

L.M. GUSSSTAHL

При замовленю 10 штукъ за заплаченою зъ горы належитостію або за послѣплатою высылаю тіжъ franco до кождои стациі почтовои.

Для „Кулокъ рôльничихъ“ вôдповѣдный опустъ въ мѣру побраня. 68

Инсераты
(„оповѣщеня приватнѝ“) якъ для „Народнои Часописи“ такъ также для „Газеты Львôвскои“ принимає лишь „Бюро Дневникôвъ“ **Людвика Пльона**, при улици Короля Людвика ч. 9, де также знаходить ся Експедиція мѣсцева тыхъ ґазетъ.

Косы бѣлѝ зъ знакомъ руки зъ найлѣпшои стали по 45 кр, а для кулокъ рôльничихъ и склепикôвъ цѣны гуртовнѝ.
поручає 69
Болеславъ Цибульскій
складъ товарôвъ зелѣзныхъ
у Львовѣ.

С. Спітцеръ у Вѣдни
поручає
Товары камѣннѝ и шамотовѝ.
Плиты бѣлѝ и кольоровѝ. — Насады коминковѝ.
Комплетнѝ уряджєня для стаєнъ и оборъ.
На жаданє высылаємо катальоґи
заступники для **Галичины** и **Буковины**
Гамель и Файґель
у ЛЬВОВѢ, улиця Коперніка число 21.

Бюро оголошень и дневникôвъ
приймає
ОГОЛОШЕНЯ
до всѣхъ дневникôвъ
по цѣнахъ ориґінальныхъ.
До
Народнои Часописи, Ґазеты Львôвскои и „Przegląd-у“
може лише се бюро анонсы приймати.

ВѢДЕНЬСКА ФАБРИКА АМАЛІЇ
поручає
найновѣйше патентоване начинє кухонне зъ внѣ ґальванічно нікльоване, у внутрѣ повлечене чистою и дуже тревалою емаліею.
До набутя у Ивана Шумана у Львовѣ
площа Бернардиньска и у всѣхъ большихъ торговляхъ зелѣза.

Поручає ся
торговлю винъ ЛЮДВИКА ШТАДТМІЛЛЬЕРА у Львовѣ. 9

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.